

Dániel könyve – Százhat

Az ítélet leleplezése: 9/11-től a vasárnapi törvényig – prófétai elemzés

Jeff Pippenger

2024-02-29

Az élők vizsgálati ítélete 2001. szeptember 11-én kezdődött, a végrehajtó ítélet pedig a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel veszi kezdetét. E két ítéleti időszak annak a követnek a munkáját jelképezi, aki előkészíti az utat a Szövetség harmadik Követe és a harmadik Illés számára; ez pedig annak az Illés-követnek a lezárulása, amely a millerita történelemben kezdődött.

Krisztusban beteljesedett a Szövetség Követének alakja; kétszer tisztította meg a szó szerinti földi templomot, amely az Ő testének és lelki templomának előképe volt. Az Ő szó szerinti földi temploma a pusztai sátortemplommal kezdődött, majd Salamon templomával folytatódott, azután azzal a templommal, amelyet a babiloni hetvenéves fogság után újjáépítettek, végül pedig ugyanazzal a templommal, Heródes negyvenhat éven át tartó átépítési munkálatai után.

Isten fizikai jelenléte áldotta meg a sátorszentélyt és Salamon templomát, de nem azt a templomot, amelyet a fogság után újjáépítettek; ám azt az átalakított templomot Krisztus fizikai jelenléte áldotta meg. Heródes átépített templomának történetében Krisztus kétszer tisztította meg a templomot Malakiás harmadik fejezetének beteljesedéseként. Az első templomtisztításkor Krisztus a templomot az Ő Atyja házának nevezte, de az utolsó templomtisztításkor Krisztus a zsidók házáként azonosította azt.

A milleriták történetében Krisztus negyvenhat év alatt, 1798-tól 1844-ig lelki templomot emelt. 1844. október 22-én, Malakiás harmadik fejezetének beteljesedéseként, hirtelen eljött az Ő templomához, ily módon megtisztítva a balga szüzeket. Ezután mint a harmadik angyal érkezett meg, hogy véghezvigye a második és végső megtisztítást, de miként az ősi Izráel kezdetén, a modern Izráel is nélkülözte a munka befejezéséhez szükséges hitet.

2001. szeptember 11-én Krisztus visszatért, hogy véghezvigye a második templomtisztítást, amely akkor megy végbe, amikor a balga szüzek megtisztítatnak a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején, amikor felébrednek annak valóságára, hogy nem értik a tudásnak azt a gyarapodását, amely 1989-ben lett felnyitva. A tudásnak ez a gyarapodása a késői eső üzenetét jelképezi, amely a Tíz Szűz példázatának összefüggésében az Éjféli Kiáltás üzenete. Dániel tizenegy utolsó hat versének az az üzenete, amely az idők végén, 1989-ben lett felnyitva, e versek negyvennegyedik versében úgy van ábrázolva, mint „kelet és észak felől való hírek.”

A késői eső üzenete az éjféli kiáltás üzenete, és ez a kelet és az észak üzenete. A kelet és az észak rendre az iszlámot és a pápaságot jelképezi, és üzenetként azt az üzenetet képviselik, amelyet a laodíceai adventizmus meghamisít 2001. szeptember 11. és a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény között. 2001. szeptember 11. az iszlámot (a keletet) jelképezi, a vasárnapi törvény pedig a fenevad bélyegét (az északot).

A laodiceai adventizmus halálos ágya e két útjelző között jelenik meg, miként azt az engedetlen próféta halála előképezte a számár és az oroszán között. Azoknak a halálos ágyát, akik elfogadják a fenevad bélyegét, a „keletről és északról jövő hírek” jelképezik, amelyek haragra gerjesztik a pápai hatalmat, és megindítják Isten népének végső üldözését. Ez az üzenet az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényről kezdődik, ahol és egyben amikor a harmadik jaj iszlámja hirtelen lesújt. Ez a váratlan támadás nemzeti romlást idéz elő, és felingerli a nemzeteket, ily módon megteremtve a gazdasági és politikai késztetést arra, hogy minden nemzetet összefogjanak az iszlám ellen, a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármasszövetségének égisze alatt.

A harmadik Illés által jelképezett történelemben az az üzenet, amely azonosítja a harmadik Jajt, tudtára adja a sárkánynak, a fenevadnak és a hamis prófétának, hogy az iszlám az ítélet eszköze, amelyet Isten arra használ, hogy megbüntesse az embereket a pápai hatalmi jelvény imádásáért. Miként a három Róma, a három Babilon, a három Illés és a három hírnök esetében, akik előkészítik az utat, a harmadik Jaj a három Jaj hármasszövetsége által nyer megerősítést.

És láttam, és hallottam egy angyalt az ég közepén repülni, aki nagy szóval ezt mondta: Jaj, jaj, jaj a föld lakóinak a másik három angyal trombitaszavának hátralevő hangjai miatt, akik még ezután fognak trombitálni! Jelenések 8:13.

White testvér mélységesen helyeselte Smith Daniel and Revelation című könyvét, jelezve, hogy a Hetednapi Adventisták közül mindenkinek rendelkeznie kellene e könyvvel, jóllehet ezt nem fogalmazta meg olyan közvetlenül, ahogyan én az imént írtam, ám ez a tény benne rejlik az ő ajánlásában.

„Az Úr munkásokat hív, hogy lépjenek be a könyvterjesztés mezejére, hogy a jelenvaló igazság világosságát tartalmazó könyvek terjesztessenek. A világban élő embereknek tudniuk kell, hogy az idők jelei beteljesednek. Vigyék el hozzájuk azokat a könyveket, amelyek megvilágosítják őket. A Dániel és Jelenések, A nagy küzdelem, Pátriárkák és próféták, valamint Jézus élete most menjenek el a világhoz. A Dániel és Jelenésekben foglalt magasztos tanítást Ausztráliában sokan buzgón olvasták. Ez a könyv eszközévé lett annak, hogy sok drága lélek eljusson az igazság ismeretére. Mindent, amit csak meg lehet tenni, meg kell tenni a Thoughts on Daniel and the Revelation terjesztéséért. Nem ismerek más könyvet, amely elfoglalhatná ennek a helyét. Isten segítő keze ez.”

„Azok, akik régóta az igazságban vannak, alszanak. Meg kell szentelődniük a Szentlélek által. A harmadik angyal üzenetét nagy szóval kell hirdetni. Hatalmas jelentőségű kérdések állnak előttünk. Nincs vesztegetni való időnk. Isten őrizzen attól, hogy megengedjük: jelentéktelen ügyek elhomályosítsák azt a világosságot, amelyet a világnak kellene adni.” Manuscript Releases, 21. kötet, 444.

A könyvet, amelyet azok is elutasítottak, akik Dániel könyvében „a mindennapi” millerita értelmezését elvetették, „Isten segítő kezeként” azonosították. Ha Isten népére bízott az előző idézetben említett könyvek terjesztésének felelőssége, ez azt jelenti, hogy Isten népének magának is birtokolnia kell ezt a könyvet. Ez a könyv állt azok támadásának középpontjában, akik Dániel

könyvében „a mindennapi” „új” értelmezését hirdették, mert ezt a könyvet kívánták átírni, és eltávolítani belőle „a mindennapi” helyes értelmezését.

Amikor White testvér Dániel könyvében „a mindennapi” körüli lázadás két fő vezetőjére utalt, gyakran rámutatott arra, hogy ők (Prescott és Daniells) nem rendelkeztek azzal a képességgel, hogy „az októl az okozatig következtessenek”. A laodiceai adventisták történelmi revizionistái szemmel láthatóan ugyanezzel a problémával küzdenek.

Azok a vezető férfiak, akik a lázadás 1888-tól kezdődő történelme során személyes tapasztalatuk valamely pontján elfogadták „a mindennapi” hamis tanítását. Lázadásuk volt az „okozat”, „a mindennapi” helytelen értelmezése pedig az „ok”. A laodiceai adventista revizionisták az avatatlanokat arra vezetik, hogy elhiggyék: az adventtörténetnek éppen azok a történelmi lázadói valójában nem is lázadásban voltak, noha átdolgozott bizonyoságátételüket sohasem támasztja alá sem a Biblia, sem a Prófétaság Lelkének bizonyoságátétele. Mivel az „okozatot” nem tekintik lázadásnak, elzárják annak lehetőségét, hogy keressék az „okot”.

Mint a csapongó madár és az ide-oda repkedő fecske, úgy az ok nélküli átok sem száll ránk.
Példabeszédek 22:6.

Isten népének fel kell ismernie a lázadást, és amikor ezt megteszi, keresnie kell annak okát. Ezután orvosolnia kell az okot. A következő szakaszban White testvérnő Ákán történetét kommentálja.

„Megmutattatott nekem, hogy Isten itt azt szemlélteti, miként tekint a bűnre azok között, akik magukat az Ő parancsolatait megtartó népének vallják. Azokat, akiket különleges módon megtisztelt azzal, hogy hatalmának rendkívüli megnyilatkozásait szemlélhették, miként az ősi Izráel is, és akik mégis odáig merészkednek, hogy nyílt utasításait semmibe vegyék, haragja sújtja. Meg akarja tanítani népének, hogy az engedetlenség és a bűn rendkívül sértő előtte, és nem szabad azokat könnyelműen venni. Megmutatja nekünk, hogy amikor népe bűnben találhatik, azonnal határozott intézkedéseket kell tenniük, hogy azt a bűnt eltávolítsák maguk közül, nehogy rosszallása mindnyájukon megnyugodjék. De ha a nép bűnei felelős tisztségben levők részéről elnézetnek, rosszallása őrajtuk lesz, és Isten népe mint testület felelősségre vonatik azokért a bűnökért. Az Úr a múltban népével való bánásmódjában mutatja meg az egyház megtisztításának szükségességét a visszáságoktól. Egyetlen bűnös is olyan sötétséget terjeszthet, amely kizárja Isten világosságát az egész gyülekezetből. Amikor a nép felismeri, hogy sötétség telepszik rájuk, és nem ismerik annak okát, komolyan kell keresniük Istent, nagy alázatban és önmegalázásban, míg ki nem kutatják és el nem távolítják azokat a vétkeket, amelyek megszorítják az Ő Lelkét.

„Az az előítélet, amely ellenünk támadt amiatt, hogy megfeddtük azokat a bűnöket, amelyekről Isten megmutatta nekem, hogy léteznek, valamint a keménység és szigorúság kiáltása, amelyet ellenünk emeltek, igazságtalan. Isten arra szólít bennünket, hogy szóljunk, és mi nem fogunk hallgatni. Ha nyilvánvaló bűnök vannak az Ő népe között, és Isten szolgálai közömbösen mennek el mellettük, valójában támogatják és igazolják a vétkest, ugyanúgy bűnösök, és éppoly bizonyosan elnyerik Isten rosszallását; mert felelősségre vonatnak a bűnösök vétkeiért. Látomásban sok olyan esetre mutattak rá nekem, amikor Isten rosszallását vonta maga után az, hogy szolgálai elmulasztották kezelni a közöttük meglévő bűnöket és vétkeket. Azokat, akik

mentegették ezeket a bűnöket, a nép igen szeretetre méltónak és kedves természetűnek tartotta, pusztán azért, mert kitértek egy világos, szentírási kötelesség teljesítése elől. Ez a feladat nem volt kellemes az érzéseiknek; ezért elkerülték azt.” Testimonies, 3. kötet, 265.

Az adventizmusban fellázadt vezetők történetei arról tanúskodnak, hogy lázadásukban szinte mindig megfigyelhető egyik lépés az, hogy személyes tapasztalatuk egy bizonyos pontján elfogadták „a mindennapi” hamis nézetét. Mindazonáltal Smith könyve, noha nem ihletett, és noha tartalmaz bizonyos tanbeli problémákat, mégis kiváló áttekintést nyújt a Jelenések nyolcadik és kilencedik fejezetének úttörői értelmezéséről, ahol az első hat trombitászó prófétái történetét látjuk bemutatva. Smith Daniel and Revelation című könyvének magyarázatára fogunk hivatkozni, miközben megkezdjük a három jaj hármasságának vizsgálatát.

White testvér arról tájékoztat bennünket, hogy William Miller nagy világosságot kapott a Jelenések könyvével kapcsolatban, de a tizenharmadik, valamint a tizenhatodiktól a tizennyolcadikig terjedő fejezetekről alkotott értelmezése helytelen volt, mert a történelemben nem abból a megfelelő nézőpontból szemlélte az eseményeket, ahonnan felismerhető, hogy nem két, hanem három pusztító hatalom van. Nagy világossága a Jelenések könyvének másodiktól a kilencedikig terjedő fejezeteire vonatkozott.

„A prédikátorok és a nép a Jelenések könyvét titokzatosnak és a Szentírás más részeinél kisebb jelentőségűnek tekintették. Én azonban láttam, hogy e könyv valóban kinyilatkoztatás, amely különösképpen azok javára adatott, akik az utolsó napokban fognak élni, hogy vezesse őket valódi helyzetük és kötelességük felismerésében. Isten William Miller figyelmét a próféciákra irányította, és nagy világosságot adott neki a Jelenések könyvével kapcsolatban.” Early Writings, 231.

Miller az egyházakról, a pecsétokről, a trombitákról és a csészékről való értelmezését a következők szerint fejtette ki.

„Ázsia hét gyülekezete Krisztus egyházának története hét alakjában, minden kanyarulatában és fordulatában, minden jólétében és nyomorúságában, az apostolok napjaitól fogva egészen a világ végéig. A hét pecsét a föld hatalmainak és királyainak az egyház fölött végbemenő cselekedeteinek története, valamint Isten népének ugyanazon idő alatti oltalma. A hét trombita hét különös és súlyos ítélet története, amely a földre, vagyis a római birodalomra bocsáttatott. A hét csésze pedig az a hét utolsó csapás, amely Pápai Rómára bocsáttatott. Ezek közé sok más esemény is vegyül, mellékfolyamokhoz hasonlóan beleszőve, és betöltve a prófécia hatalmas folyamát, mígnem az egész végül az örökkévalóság óceánjába torkollik.”

„Számomra ez János próféciájának terve a Jelenések könyvében. És annak az embernek, aki meg akarja érteni e könyvet, alapos ismerettel kell bírnia Isten ígéjének más részéről is. Az ebben a próféciában használt képek és metaforák nincsenek mind ugyanebben megmagyarázva, hanem más prófétáknál kell őket megtalálni, és a Szentírás más helyei alapján kell megmagyarázni. Ennélfogva nyilvánvaló, hogy Isten az egész tanulmányozását rendelte el, még ahhoz is, hogy bármely részről világos ismeretet nyerhessünk.” William Miller, Miller előadásai, 2. kötet, 12. előadás, 178.

Miként a harmadik hírnök, aki a Szövetség Követe előtt készíti az utat, a gyülekezet ítéletének belső történetét jelképezi, szemben a harmadik Illéssel, aki a modern Babilon ítéletében egy külső történelmet jelképez, ugyanígy a gyülekezetekről és a pecsétekről alkotott úttörői értelmezés ugyanezt a belső–külső bizonyosságtételt azonosította.

A pecsétekre a Jelenések könyvének 4., 5. és 6. fejezetében irányul figyelmünk. Az e pecsétek alatt bemutatott jelenetek a Jelenések 6. fejezetében, valamint a Jelenések 8. fejezetének első versében tárulnak elénk. Nyilvánvalóan olyan eseményeket ölelnek fel, amelyekkel az egyház kapcsolatban áll e korszak kezdetétől Krisztus eljöveteleig.

„Míg a hét gyülekezet az egyház belső történetét tárja elénk, a hét pecsét külső történelmének nagy eseményeit hozza szemünk elé.” Uriah Smith, *The Biblical Institute*, 253.

Uriah Smith a gyülekezetek belső és külső kapcsolatáról vallott millerita felfogást azonosította, James White pedig ehhez hasonló áttekintést nyújt párhuzamos történelmek formájában.

„Mostanra végigkövettük a gyülekezeteket, a pecséteket és a fenevadakat, vagy élőlényeket, addig a pontig, ameddig úgy összevethetők, mint amelyek ugyanazokat az időszakokat fedik le. A pecsétek száma hét, a fenevadaké azonban csak négy. És helyénvaló lehet itt megjegyezni, hogy az első, második, harmadik és negyedik pecsét felnyitásakor az első, második, harmadik és negyedik fenevad hallható, amint ezt mondja: „Jöjj és lásd”; ám amikor az ötödik, hatodik és hetedik pecsét felnyitattik, ilyen hang nem hallatszik. Az utolsó három gyülekezet és az utolsó három pecsét sem vethető össze úgy, mint amelyek ugyanazokat az időszakokat fedik le, ahogyan az első négy gyülekezet és az első négy pecsét igen. De, miként bemutattuk, a gyülekezetek, a pecsétek és a fenevadak egyeznek abban, hogy csaknem 1800 éven át ugyanazokat az időszakokat fedik le, mígnem eljutunk a jelen időnek valamivel több mint fél évszázadnyira eső részéhez.” James White, *Review and Herald*, 1857. február 12.

Éppen most idéztünk hármat a millerita történelem elsődleges úttörői közül. Mindhárman a „mindennapi” helyes értelmezését vallották, és mindannyian elfogadták az egyházak, a pecsétek és a trombiták áttekintését abban az igazságkeretben, amelynek megértésére és bemutatására Miller eljutott.

„Amikor olyan emberek lépnek fel, akik egyetlen szöveget vagy oszlopot is el akarnának mozdítani arról az alapról, amelyet Isten az Ő Szentlelke által vetett meg, szóljanak nyíltan az idős férfiak, akik munkánk úttörői voltak, és szóljanak a halottak is cikkeik újraközlése által folyóiratainkban. Gyűjtsétek össze az isteni világosság sugarait, amelyeket Isten adott, miközben népét lépésről lépésre vezette az igazság útján. Ez az igazság kiállja az idő és a próba próbáját.” *Manuscript Release*, 760, 10.

2001. szeptember 11-én a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala alászállt, és megkezdte annak a munkáját, hogy azokat, akik elfogadják és megeszik a Kenyeret, amely éppen akkor szállt alá a mennyből, visszavezesse a Jeremiás hatodik fejezetében említett „régii ösvényekhez”. Az Alfa és az Ómega azt kívánta azoktól, akik készek voltak küzdeni azért, hogy a száznegyvennégyezer között legyenek, hogy felismerjék: ami 1840. augusztus 11-én Őt leszállította a mennyből, nem pusztán egy időprófécia beteljesedése volt, hanem a második Jaj

időpróféciájának beteljesedése. Szükséges volt, hogy népe újra felfedezze annak a történelemnek a régi ösvényeit, amelyben a milleriták templomát felépítette az 1798-tól 1844-ig terjedő negyvenhat év alatt.

Ezt a történelmet szeméttel, valamint hamis érmekkel és drágakövekkel borították be. Ezt a történelmet egy hamis alapüzenet homályosította el, amely homokra épült, és nem az Örökkévaló Sziklára. Ez a milleriták történelmében volt, abban a történelemben, ahol — amint Péter leírja — a milleriták, „akik egykor nem valának nép”, de azután „Isten népévé” lettek, akik „lelki házzá, szent papsággá” építették fel. Júda törzsének Oroszlánja 2001. szeptember 11-én alászállt, és utolsó napi népét bevezette a millerita templom felépítésének történetéhez tartozó „templom” megtisztításának munkájába. Ezt a munkát egy prófécia előképezte, amely megjövendölte, hogy az Úr támaszt egy Jósiás nevű férfit (aminek jelentése: Isten alapja).

Amikor Jósiást felemelték az engedetlen prófétára vonatkozó prófécia beteljesedéseként, hozzálátott a romos állapotba jutott templom helyreállításának munkájához. A helyreállítás és megtisztítás munkája során felfedezték „Mózes átkát”, és amikor azt felolvasták Jósiás előtt, az Jósiás reformációját eredményezte. Ezzel a próféciával foglalkozunk majd, összefüggésben a „hét idő” újbóli felfedezésével 2001. szeptember 11. után.

E tanulmányt a következő cikkben kezdjük meg.

„Mindaddig, amíg azok, akik az igazságot vallják, a Sátánt szolgálják, annak pokoli árnyéka elzárja látásukat Istentől és a mennytől. Olyanok lesznek, mint akik elvesztették első szeretetüket. Nem képesek szemlélni az örök valóságokat. Amit Isten számunkra elkészített, azt Zakariás könyvének 3. és 4. fejezete, valamint 4:12–14 ábrázolja: »És másodszor is megszólaltam, és ezt mondtam neki: Mik ezek a két olajfaág, amelyek a két aranycsövön át magukból öntik ki az aranyolajat? Ő pedig felelt nekem, és ezt mondta: Nem tudod, mik ezek? Én pedig ezt mondtam: Nem, Uram. Akkor ezt mondta: Ezek az a két felkent, akik az egész föld Urának szolgálnak.«”

„Az Úr telve van erőforrásokkal. Nincs hiányában semmiféle eszköznek. A mi hitünk hiánya, földhöz tapadtságunk, olcsó beszédünk, hitetlenségünk miatt azonban, amely társalgásunkban nyilvánul meg, sötét árnyak gyülekeznek körülöttünk. Krisztus sem szóban, sem jellemben nincs kinyilatkoztatva mint az, aki mindenestől fogva kíváncsi, és tízezer közül a legkiválóbb. Amikor a lélek megelégszik azzal, hogy hiúságra emelje magát, az Úr Lelke keveset tehet érte. Rövidlátó látásunk az árnyékot szemléli, de nem képes meglátni a mögötte levő dicsőséget. Angyalok tartják vissza a négy szelet, amelyeket egy dühös ló jelképez, amint ki akar törni, és az egész föld színén végigvágatni, pusztulást és halált hozva útjában.”

„Aludjunk-e éppen az örökkévaló világ küszöbén? Legyünk-e tompák, hidegek és holtak? Ó, bárcsak egyházainkban Isten Lelke és lehelete áradna népére, hogy talpra álljanak és éljenek. Meg kell látnunk, hogy az út keskeny, és a kapu szoros. Ám amint áthaladunk a szoros kapun, annak tágassága határtalan.” Manuscript Releases, 20. kötet, 216., 217.